

Το Τρελοβάπορο

Βαπόρι σταλιερίνα βγαίνει στα Βουνά
κι αρκίζει τις παλούβρες «βίρα μάινα»

Την άγκυρα φουντάει στις ακκοιναρίες
φερζώνει φρέσκο αίρα κι απ' ως δύο περσιός

Είναι από μαύρη πέτρα κι είναι απ' έκειρο
κι έχει λιπόρο αθώο ναύτη πονηρό

Από τα βάθη φτάνει τους παλιούς καιρούς
βίσινα ξεφορζώνει κι ανασταναχμούς

Έλε Χριστέ και Κύριε λέω κι ατροπώ
τάτοιο έρελό Βαπόρι Τρελοβάπορο

Χρόνους μας ταξιδεύει σε βουλιξάμε
χιλούς μαπεταναίους τους αλλάξαμε

Σείχοι: Οδυσσεύς, Είκοσι
Μοσιάνη: Δημήτριος Λαζάρης

ΤΟ ΚΟΡΙΤΖΙ

Ποιητής: Οδυσσέας Ελύτης

Δύο συ και τρία γω
Πράσινο Πεντέβολο
μπαινω μέσα στον μπαζέ
δειά σου κύριε μένεξέ.

Συμφράνε και νερό
και χαμένο μου όνειρο
και χαμένο μου όνειρο

Χοπ αν κώνω δέξια
Πέφτω πάνω στη ροσιά
χοπ αν κώνω αριστερά
Πάνω στη βακορουριά.

Το' να χέρι μου κρατεί
μέλσσσα θεόρατη
τι άλλο στον αέρα πάνει
Πεταχούδα που θαγκάνει.

Το δελφινόκοριτσο

Εκεί στις Ύδρας τ' ανοιχτά και των Σπετσών
να σου μπροστά μου ένα δελφινόκοριτσο
Μωρέ ται λέω πούν' το μεθοφόρι σου
έτσι γυμνούλη पास να βρεις το αγόρι σου

'Αιντε μωρό μου, ανέβα και κινήσαμε
πέντε φορές τους ουρανοὺς γυρίσαμε

Αγόρι δεν έχω, μου αποκρίνεται
Βρήκα μια τζάρκα για να δω τι γίνεται
Δίνει βουτιά στα κόματα και χάνεται
Ζανουεβαίνει κι απ' τη βάρκα πλάνεται

'Αιντε μωρό μου, ανέβα και κινήσαμε
πέντε φορές τους ουρανοὺς γυρίσαμε

Κατερίνα
Πολυμέρου

Του μικρού βοριά

Του μικρού βοριά παράγγελα, να ναι καλό παιδάκι.
Μη μου χτυπάει πορτόφυλλα και το παραθυράκι.
Γιατί στο σπίτι π' αγριωνιά, η αγάπη μου πεθαίνει
και μες στα μάτια την κοιώ, που μόλις αναβαίνει.

Γεια σας περιβόλια, γεια σας ρεματιές.
Γεια σας φίλια και γεια σας αγκαλιές.
Γεια σας οι κάθοι και οι ξανθοί γιαλοί.
Γεια σας οι όρκοι οι παντοσινόι.

Με πνίχει το παράπονο, γιατί στον κόσμο αυτόνα
τα καλοκαίρια τα χάσα κι έπεσα στον χειμώνα.
Ίαν το καρβί π' άνοιξε ε' αρμένα κι αλαρχεύει
βλέπω να χάνονται οι βερίες κι ο κόσμος λιγοδεύει.

Μια φορά στα χίλια χρόνια
του πελάγου τα τεύχια
μες στα σκοτεινά τα φύκια
μες στα πράσινα χαλίκια.

Το φουέρονε και βγαίνει
πριν ο ήλιος ανατείλει
το μαφούρονε και βγαίνει
το θαλασσινό ζιφιούλι.

Το θαλασσινό ζιφιούλι ποιος
θα βρει να μου το στείλει.
Ποιος θα βρει να μου το στείλει
το θαλασσινό ζιφιούλι.

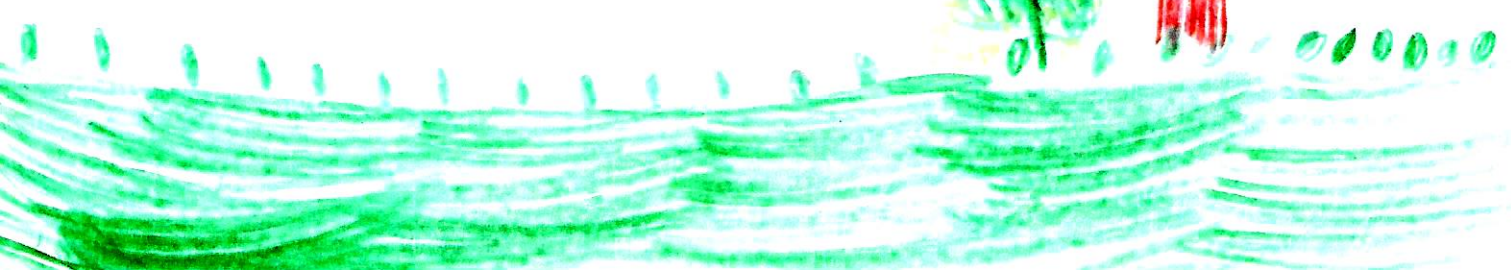
Μια φορά στα χίλια χρόνια
κελάσαν αλλιώς τα αρσέρια
με χελώνε μίξε, κλάψε
μόνο δίνε μόνο δίνε.

Μια φορά στα χίλια χρόνια
γίνεσαι η αγάπη αιώνια.
Να έχεις τύχη να έχεις τύχη
κι η χρενιά να σου περύνει.

Το θαλασσινό ζιφιούλι ποιος
θα βρει να μου το στείλει.
Ποιος θα βρει να μου το στείλει
το θαλασσινό ζιφιούλι.

Το θαλασσινό
ζιφιούλι.

Ελύτms

Ο κήπος έμπαινε στη θάλασσα

Ο κήπος έμπαινε στη θάλασσα βαθύ
χαρούφαλο ακρωτήριο

Το χέρι σου έφτυγε με το
νερό, να στρώσει, νυφικό το πέλαγο

Το χέρι σου ανοίγει τον
ουρανό

Άγγελοι μ' έντεκα σπαθιά
πήδανε πήλα στ' όνομα σου

οκίζοντας τ' ανθισμένα

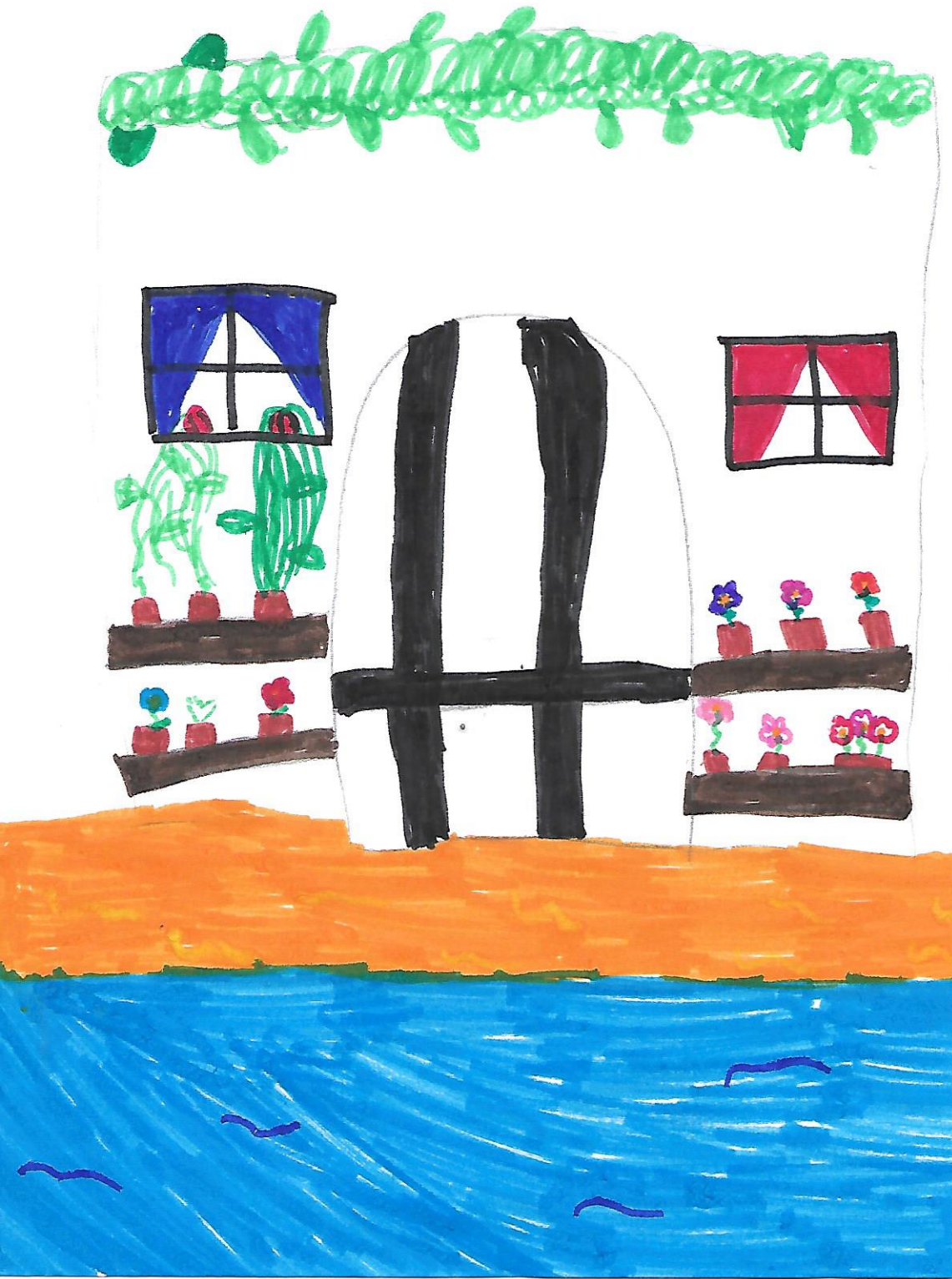
κύματα λίκους κορπούς σου

Έφυβες μια γάρι που ήταν το
ίδιο το φεγγάρι

Φεγγάρι εδώ, φεγγάρι εκεί
αίνιγμα διαβασμένο από τη θάλασσα
Για το δικό σου το χατίρι

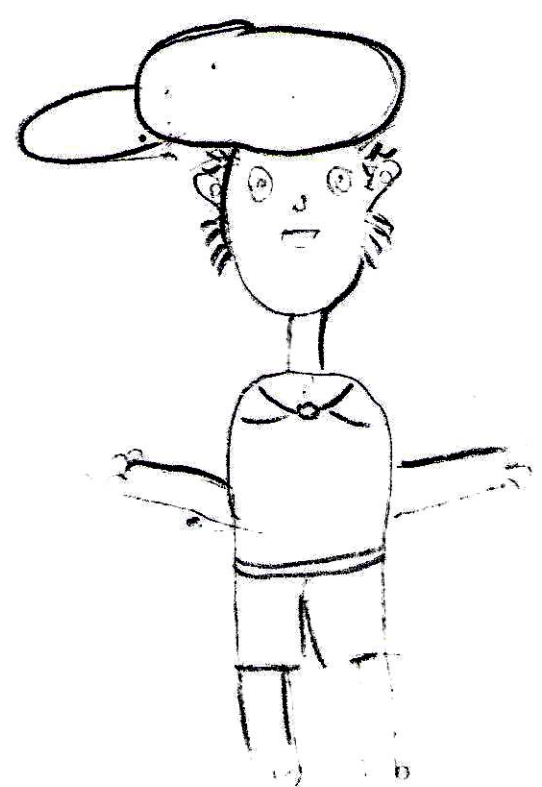
Ο κήπος έμπαινε στη θάλασσα
βαθύ χαρούφαλο ακρωτήριο

Μαρίλια

Ο κήνος έπλενε στην θάλασσα

Ο κήνος έπλενε στην θάλασσα
Βαθύ γαρούφαλο ακρωτήρι
Το χέρι σου έφρευε με το νερό
να σπρώξει νυφικό το πέλαγο
το χέρι σου άνοιξε τον ουρατό

Ελύτης

«Της αγάπης αίματα»

Της αγάπης αίματα με πορφύρωσαν
και χαρές ανείδωτες με σκίασαν,
οξείδωτα μες στη νοτιά των ανθρωπών
μακρινή μητέρα ρόδο μου αμάραντο.

Σ' αναίχτα σου πελάγου με καρζέρεδαν
Με κροκηάρδες ερικόζαρρες και μου ρίζανε
αμαρτία μου να χα κι έχω μίαν, αγάπη
μακρινή μητέρα ρόδο μου αμάραντο.

Τον λούδιο κάποτε μισανκίζανε
za μεγάλα μίσια της μες στα σπλάχνα μου
στην παρθένα ζωή μια στιγμή να φωτίσουν
μακρινή μητέρα ρόδο μου αμάραντο.

Της Δικαιοσύνης ήλιε ναντέ

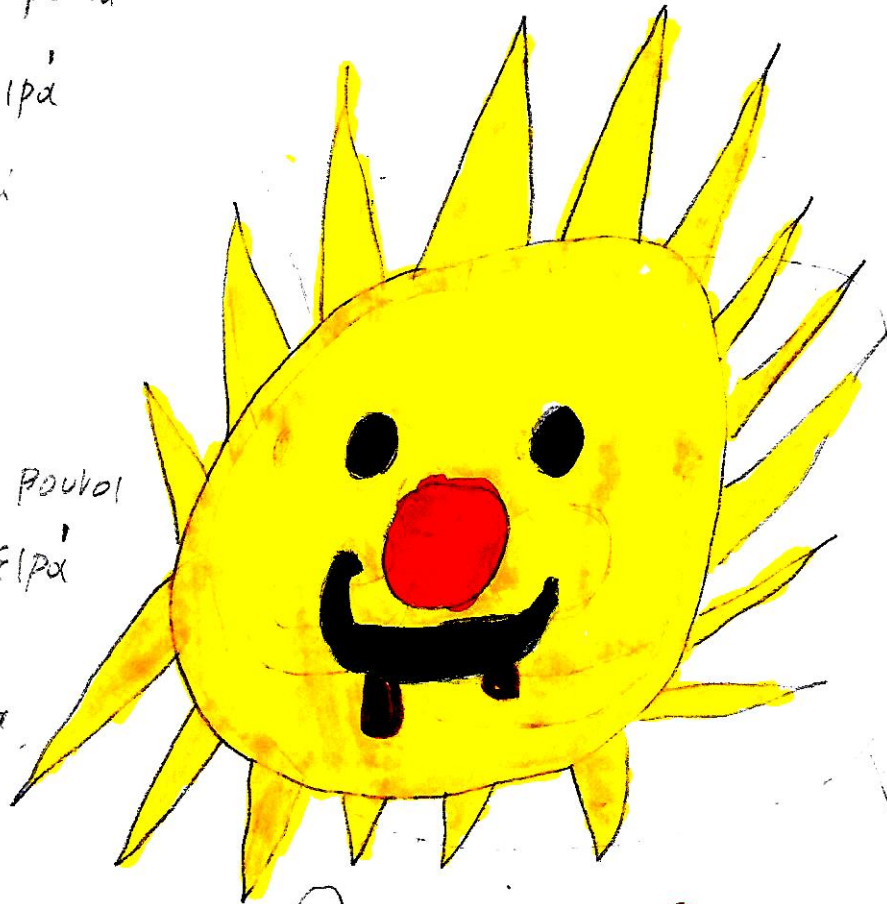
Θανείονς

1 { Της δικαιοσύνης ήλιε ναντέ
και μυρούνι εσύ δοξαστική
μη παρακαλώ σας μη
λησμονάτε τη χώρα μου

2 { Αετόμορφα τα έχει τα ψηλά βουνά
στοι ηφαιστέια κλίματα σειρά
και μυρούνι εσύ δοξαστική
μη παρακαλώ σας μη
λησμονάτε τη χώρα μου

3 { Αετόμορφα τα έχει τα ψηλά βουνά
στοι ηφαιστέια κλίματα σειρά
και τα σπίτια πιο λευκά
στο γλαυκόν το χειτόνεμα

4 { Της δικαιοσύνης ήλιε ναντέ
και μυρούνι εσύ δοξαστική
μη παρακαλώ σας μη
λησμονάτε τη χώρα μου

sun

Τα Ψιτζίκια

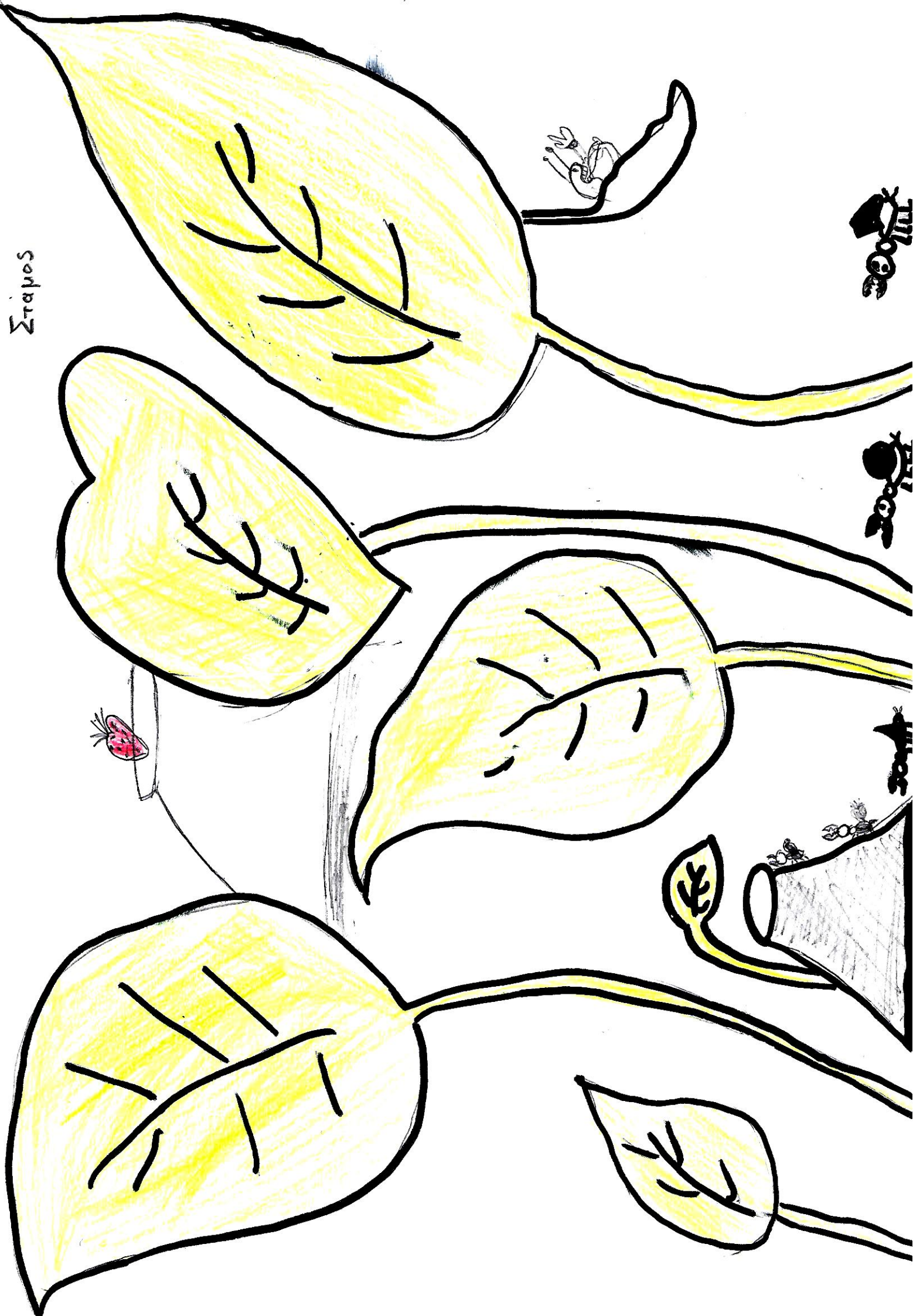

Η Παναγία τα Πέλαγα
κρατούσε σην ποδιά της
την Σικίνο, την Αμορφο
και τ' άλλα τα παιδια της.

Εσείς Ψιτζίκια μου, αγγελοι
για σας κινωπα η καλη,
ο βασιλιας ο Ηλιος Ξελι
κι οτ' αποκρινουαι μασι
ξει και ξει και ξει και ξει
ο βασιλιας ο Ηλιος Ξελι

Στάφος

Η Ποδηλάτισσα

Οδυσσέας Ελύτης

Το δρόμο πλάι στη θάλασσα
περπάτησα που `κανε κάθε
μέρα η ποδηλάτισσα.

Βρήκα τα φρούτα που `χε
στο πανέρι της, το δαχτυλίδι
που `πεσε απ' το χέρι της.

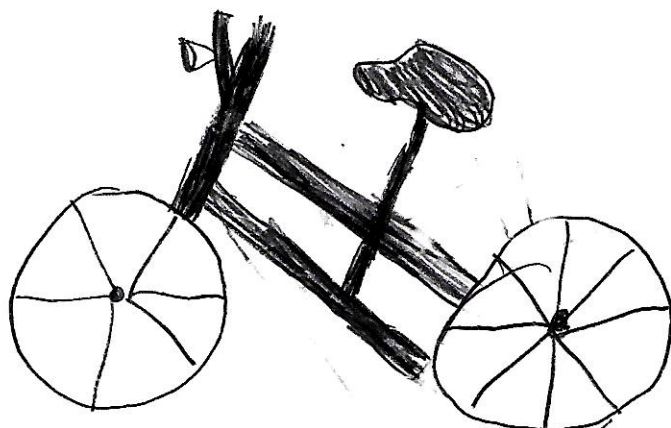
Βρήκα το κουδουνάκι και το
σάλι της, τις ρόδες,
το τιμόνι, το πεντάλι της.

Τη ζωνη της, τη βρήκα σε
μιαν άκρη, μια πέτρα διάφανη
που `μοιαζε με δάκρυ.

Τα μάζεψα ένα ένα και τα
κράτησα κι έλεγα πού `ναι
πού `ναι η ποδηλάτισσα.

Την είδα να περνά πάνω
απ' τα κύματα, την άλλη μέρα
πάνω από τα μνήματα.

Την τρίτη νύχτωσ' έχασα
τ' αχνάρια της, στους ουρανούς
άναψαν τα φανάρια της.

Στο κύμα πάει να κοιμηθεί
δεν έχει τι να φοβηθεί
Νούς μ'ταίνοι, μίνας βγαίνει
χάριος είναι και ηθαίνει
Από πόλεμο δεν ζέπει
Ούτε τι θα πει μ'χαιρι

2ο θεός του δωδε υύκια
και χρωματιστά χαρικια
Ο Θεός του δωδε υύκια
και χρωματιστά χαρικια

Αχ αδι κι αδιμονο μας
μες στον κόσμο το δικό μας
2ο δεν μ'πυρίζανε τα φύκια
δεν διαδίζουν τα χαρικια
Χιθιολι δυο παραφουδάνε
δε κοιταν και δεν μιλάνε
2ο είσαι σήμερος φρονιάρης
κι ώσαμ' αώριο δεν υπάρχουν

Ανηρονόδου
Αντρίωνος

Οδυσσεύας Ελύτης

«Άγιον Έσει»

Ένα το χελιδόνι

Ένα το χελιδόνι κι η άνοιξη ακριβή
για να γυρίσει ο ήλιος θέλει δουλειά πολλή

Θέλει νεκροί χιλιάδες να 'ναι στους τροχούς

Θέλει κι οι ζωντανοί να δίνουν το αίμα τους

Θεέ μου Πρωτομάστορα μ' έχτισες μέσα στα βουνά

Θεέ μου Πρωτομάστορα μ' έκτισες μες στη θάλασσα

Πάρθηκεν από μάχως το σώμα του Μαγισοί

Το 'χων εάφει σ' ένα μνήμα του πέλαγω

σ' ένα βαθύ πηγάδι το 'χουνε κλειστό

μύρισε το σκοτεινό κι όλη η άβυσσος

Θεέ μου Πρωτομάστορα μέσα στις πασχαλιές και συ

Θεέ μου Πρωτομάστορα μύρισε την Ανάσταση

Σάλεψε σαν το σπέρμα σε μήτρα σκοτεινή

Το φεβρό της μνήμης ένευχο μες στη γη

κι όπως διακάνει αρχική, διακάνε το φως

Έλαμψαν οι γιάλοι κι όλο το πέλαγος

Θεέ μου Πρωτομάστορα μ' έτρωσε τις ακρογιαλιές

Θεέ μου Πρωτομάστορα στα βουνά με θεμέλιωτες!

